

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 6-2010

ВИПУСК НА ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК

ПАРАФІЯ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці * Івано-Франківськ * тел. 77-45-94 * www.pkm.if.ua

СЛОВО ПАРОХА

ЧИТАЙТЕ У ЦЬОМУ НОМЕРІ

ХТО ТАКІ СВЯТІ
КИРИЛО І МЕТОДІЙ?

2 стор.

ПОСЛАННЯ
БЛАЖЕННІШОГО
ЛЮБОМИРА
ПРО РІК
БОГОПОСВЯЧЕНОГО
ЖИТТЯ

3 стор.

ЩО ТАКЕ МІСТЕЧКО
МИЛОСЕРДЯ
СВ. МИКОЛАЯ?

4 стор.

ПРО КАТЕХИЗАЦІЮ
НА ПАРАФІЇ

6 стор.

РІЧНИЦЯ ВІДКРИТТЯ
ОРАТОРІО
«ДОН БОСКО»

7 стор.

НОВА РУБРИКА
О. РОМАНА ВЛАШИНА
«БОЖІ ЗАПОВІДІ
ПОТРІБНО ЗНАТИ»

6-7 стор.

Дорогі брати і сестри, парафіяни, гості нашого монастиря, приятелі та добродієць!

У Ваших руках черговий випуск нашого парафіяльного вісника, який, цього разу, **присвячений нашому Храмовому Празнику**.

24 травня випадає пам'ять Святих рівноапостольних Кирила і Методія, а цей місяць є місяцем, в часі якого ми віддаємо особливу честь Пресвятій Богородиці. Тому маємо гарну нагоду роздумувати над роллю Богородиці, а також про роль Святих Покровителів нашої парафії у нашому житті. Як духовну підготовку до Храмового Свята, яке цього року припадає на 30 травня (відзначаємо у найближчу неділю після 24 травня), кожного дня протягом місяця служимо Молебень до Богородиці о 19 годині, а вже перед самим Празником матимемо 3 дні інтенсивної підготовки, як духовної, так і організаційної, щоб гідно прийняти гостей та самим духовно підготуватись, як годиться добрим парафіянам, до спільного свята.

На проповіді Храмового Свята минулого 2009 року я наголошував на «будівництві **нерукотворного храму**», тобто храму наших душ, що має перевагу над зведенням храму-святині, будівлі. І дійсно спостерігав протягом цього року, як багато з Вас старалося зробити різні кроки вперед – Ви дбали про присутність на недільних богослужіннях; Ви переживали за Святі Тайни – Сповідь та Євхаристію, стараючись приступати до них максимально підготовленими; Ви молилися по ваших домівках і старалися жити по-християнськи; багато з Вас придбали духовну літературу і збагачувалися знаннями про Бога, про віру, про Церкву. Одночасно, Ви цікавилися процесом будівництва, Ви допомагали матеріально, Ви допомагали у наших апостольствах (місях, реколекціях), Ви не були байдужими до життя Містечка Милосердя Св. Миколая, яке знаходиться на території нашої

Парафії. Я дякую Богові, що Ви не дбали про те, щоб виглядати добре перед людьми, але, найперше – перед Богом, який знає кожного «від утроби матері» і відає думки кожного людського серця. Я щиро вірю, що цей духовний зріст допоможе кожному з Вас подолати будь-які перепони, щоб жити в мирі і спокою з усіма.

Цього разу хочу знову заохотити кожного з Вас до співпраці: я потребую Вашої допомоги в організації будь-якого заходу чи ініціатив. Тільки тому, що багато з Вас подали руку допомоги, ми мали змогу організувати всі заходи, котрі були в нас від минулого Храмового Свята. Багато людей з міста, члени III Чину Згромадження Воплоченого Слова, наші приятелі та знайомі часто відгукуються на різні ініціативи та самі пропонують свою допомогу. Я сподіваюся на таку ж співпрацю з кожною родиною з нашого масиву, особливо з тими, що поселилися недавно і з якими ми ще добре не знаємося. Завжди буду радий познайомитися з кожним із Вас особисто.

Вже кілька років поспіль святкування нашого Храмового Празника тривають кілька днів і потребують багато зусиль для підготовки. Тому я відразу хочу заохотити усіх Вас до активної співпраці, бо все-ж-таки це спільне свято і ми дійсно прагнемо, щоб воно єдило нас усіх, а тому потребую Вашої допомоги і ваших рук.

У цьому випуску нашого Вісника Ви зможете довідатися дещо з **життя наших Святих Покровителів**, бо варто, щоб кожен з нас знав Хто Вони, коли жили і що надзвичайного зробили Святі Кирило і Методій.

Цей, 2010 рік у нашій Церкві присвячений християнському покликанню з особливим наголосом на **покликанні до Богопосвяченого Життя**. Тому пропонуємо Вашій увазі деякі роздуми про монашество, тим більше, що цей спосіб життя Вам відомий, бо саме Отці-монахи духовно опікуються парафією.

Як вже було згадано, у нас на парафії провадить свою щоденну діяльність **Містечко Милосердя святого Миколая**. Тому, сподіваюся, що для багатьох з Вас буде цікаво, як воно діє і чим власне займаються тих кілька монахинь, які ведуть опіку над цим домом. До цього благородного діла може долучитися кожен із нас, і те що потрібно – це бажання.

Цікавою стане для кожного з Вас «**Фотогалерея про етапи будівництва храму**». Пам'ятаймо, що воно розпочалося у вересні 2007 року, тоді як у червні 2007 року був викопаний котлован, благословений Кардиналом Теодором Мак-Карріком, єпископом-емеритом з Вашингтону.

Про катехизацію на парафії і про Життя та діяльність Сестер Воплоченого Слова дізнаємося з розповіді наших Сестер-катехиток.

Ораторій «Дон Боско» при нашій Парафії святкує **1 рік від дня Заснування**. Тому важливо для нас дізнатися про те, що таке Ораторій і хто такий Дон Боско. Про це нам розкаже о. Ігор Тузик, III Чин ВС, приятель нашого Монастиря, активний працівник Радіо «Дзвони».

Отець Роман Влашин подасть нам свої роздуми про катехизацію і таким чином розпочне рубрику «**Божі заповіді потрібно знати**».

Читаючи цей вісник, Ви зможете знайти багато корисного для себе. Сподіваюся, що в цей сприятливий час Світлого Христового Воскресіння, ви та всі ваші рідні і близькі, знайдете час на духовне читання та працю над особистим очищенням і освяченням.

А я бажаю, щоби цей святий час наблизив кожного з нас до Бога, і допоміг нам стати кращими християнами, щоби ми «нашими добрими вчинками прославляли Отця нашого що на небі» (пор. Мт 5, 16).

Миру Вам та вашим родинам!

о. Йосафат БОЙКО, ВС

У пам'яті багатьох європейських народів збереглися постаті цілком реальних історичних осіб, які своєю самовідданістю, часто жертвованою діяльністю найбільше спричинилися до проникнення світла Христової віри на терени тієї чи іншої країни. Тут можна згадати благовірного римського імператора Константина та його матір Олену, просвітительку Грузії св. Ніну чи св. Патрика, що проповідував християнство в далекій Ірландії, і, звичайно, Київського князя Володимира Великого.

Святих, що, подібно до апостолів, поширювали віру Христову в різних краях, називають **рівноапостольними**. До грона цих сячів віри належать і святі рівноапостольні Кирило та Методій, вчителі слов'ян (їх пам'ять Свята Церква спогадує 24 травня). Саме вони, одними з перших, ще в середині IX століття (більше, ніж за 100 років до хрещення Русі-України) розпочали проповідь християнства серед слов'янських народів. Їх діяльність важлива для нас і тим, що відбувалася в епоху, коли християнська Церква ще не була поділеною на західну та східну. Місія святих Кирила і Методія серед слов'янських народів здійснювалася з благословення як Константинопольського Патріарха, так і Папи Римського.

Святі Кирило і Методій були рідними братами. Ці імена, з якими вони назавжди увійшли в історію, вони отримали не відразу, а вже тоді, коли стали монахами.

А народилися вони в давньому місті Салоніки, яке було важливим торговельним і політичним центром Візантійської імперії. Місто знаходилося на пограниччі зі слов'янськими землями і дістало слов'янську назву Солунь. Старший з семи братів у сім'ї Методій появився на світ десь між 815 та 820 роками і при хрещенні вірогідно мав ім'я Михайло. Молодший з братів Кирило народився у 827 або 828 році і був названий Константином.

Брати походили зі знатної родини. Їх батько мав високий військовий чин при візантійському імператорському дворі, завдяки чому дітям у тодішніх умовах була гарантована блискуча кар'єра. Так, за деякими даними, Кирило виховувався разом з імператором Михайлом III, отримав освіту в школі при імператорському дворі в Константинополі. Методій спочатку був військовим, дослужився до чину архонта і став управителем однієї з слов'янських областей в Македонії, що належала в той час Візантії (є версія, що походили брати зі слов'янського князівського роду, завдяки чому власне і був Методій призначений управителем слов'янської області вже у віці 12 років, за іншими даними – 20-ти років). Можливо, там він вивчив мову місцевих слов'ян, якщо все ж сам не був слов'янином. Однак

СВЯТІ КИРИЛО І МЕТОДІЙ

серця братів понад усе полюбили Бога і прагнули служити насамперед Йому. Вони відмовилися від подальшої світської кар'єри й обрали зовсім інший життєвий шлях.

Кирило був за характером справжнім місіонером: активний, енергійний, мав дар переконувати людей, однак мав дуже слабе здоров'я. Методій, навпаки, був сильним, але відлюдником за натурою. Тому вважається, що лідером все ж був молодший Кирило.

Кирило, відкинувши вигідний шлюб, став священником, працював бібліотекарем архіву при церкві Святої Софії у Константинополі, а згодом і секретарем Константинопольського Патріарха. Викладав філософію у Вищій школі в Константинополі і завдяки своїй мудрості став відомим серед візантійської еліти як Константин Філософ. Він, також, за наказом імператора і Патріарха виїздив з дипломатичною і просвітницькою місією до Сирії, стародавнього осередку християнства, захопленого мусульманами-арабами, маючи, таким чином, ще до покликання на місію до слов'ян, певний досвід місіонерської діяльності. Прагнучи цілковито присвятити себе Богові, він покинув публічне життя і пішов у Поліхроніїв монастир на горі Олімп, де став ченцем (за іншою версією прийняв постриг лише безпосередньо перед смертю, у Римі, а до того часу називався Константин). Невдовзі, після понад десяти років, присвячених державній службі, сюди ж прибув і його брат Методій, який протягом деякого часу був навіть настоятелем цього монастиря. Відомо, що Методій покинув не тільки державну кар'єру, але й дружину та двох дітей. Він відмовився також від пропонуваного йому єпископського сану.

Проте подальші політичні події докорінно змінили долю братів. У центрі Європи виникла потужна Великоморавська держава. Слід зауважити, що до цієї держави належала тоді значна частина чеських, словацьких, польських та інших слов'янських земель. А тим часом Майнцський синод 852 р. визнав християнство на території Моравії недосконалим в організаційному відношенні. Князь Великої Моравії Ростислав прагнув об'єднати розрізнені церкви на території своєї держави і створити єдину єпархію, зміцнивши цим і свою державу. Проповідь німецьких місіонерів з їх латинською мовою богослужіння та книг на цих територіях була мало-ефективною та політично не вигідною: Ростислав вів важку боротьбу за незалежність своєї країни проти Німецького королівства.

Тому він направив посольство до візантійського імператора Михайла III з проханням прислати йому вчителів, що могли б правдиво викладати основи християнської віри зрозумілою для місцевих слов'ян мовою. Вибір впав на братів, що володіли мовою македонських слов'ян. За переданням, св. Кирило запитав імператора: "Чи є в них літери? Адже проповідувати лише на словах, це те саме, що писати на піску". І тоді візантійський імператор з благословення Константинопольського Патріарха Фотія доручив Кирилу скласти слов'янську абетку. Кирило зробив це головним чином на основі грецьких букв, а також придуманим самим. Це сталося близько 863 року. Влітку того року брати прибули до столиці Великоморавської держави – Велеграду.

Святі брати переклали на старослов'янську мову найважливіші місця з Євангелія та Апостолів, які читаються під час Богослужіння, а також Псалтир та богослужбові книги, створили школу для майбутніх священнослужителів, у якій навчалася близько 50 осіб.

Проповідь Кирила та Методія серед слов'янських племен мала великий успіх. Водночас вони продовжили працю над перекладами слов'янською мовою релігійних книг, писали релігійні твори, при церквах і монастирях відкривали школи для місцевого населення.

Подвижницька діяльність Кирила і Методія виявилася нелегкою, зустрілася з протидією місцевих німецьких місіонерів, які вважали, що спілкуватися з Богом і читати Його Слово можна лише трьома мовами, якими було зроблено напис на Хресті Господньому – єврейською, грецькою і латиною. І дійсно така традиція до того часу існувала в Церкві. Тому слов'янська проповідь Кирила і Методія могла потягнути за собою звинувачення в ересі.

Водночас 864 р. внаслідок ряду поразок у війнах з королем Людовіком Німецьким ускладнилося міжнародне становище Великої Моравії. З іншого боку, брати не могли далі розвивати свою працю оскільки розбудови Церкви в Моравії, оскільки не мали права висвячувати священників (Кирило був звичайним священником (за іншими даними – дияконом), Методій – рядовим ченцем). Постає альтернатива: вертатися до Константинополя, щоб дістати єпископську хіротонію та заодно висвятити учнів, чи шукати порозуміння з Римом. Достеменно невідомо, чому саме (а світські науковці пояснюють це по-різному – політичними, дипломатичними міркуваннями та обставинами), але фактом є, що брати обирають Рим. Після 40-місячної місіонерської праці серед слов'ян брати 866 р. вирушають у напрямку до Венеції. По дорозі вони продовжували свою проповідницьку та просвітницьку діяльність серед інших слов'янських племен. У Венеції вони чекали на корабель, який плыв би до Константинополя, однак отримали запрошення від папи. Можливо, під впливом противників їх викликали до Риму для суду, а може папа розраховував залучити їх на свій бік.

Того ж 866 р. або 867 р. вони прибули до Риму, де провели понад два роки, мешкаючи у грецькому монастирі. Відомостей про перебіг дискусій великих слов'янських вчителів з їх опонентами не збереглося. Однак відомо, що 867 р. помер папа Миколай I Великий і папський престол посів Папа Адріан II. І саме він прийняв братів з великими почеснями (як посланців нового, слов'янського світу), схвалив їх діяльність і підтвердив право використовувати слов'янську мову в церковних відправах і книгах. Папа освятив їх слов'янські книги на престолі однієї з давніх римських церков (церкви св. Марії Ясної). Там же у Римі в церкві св. Петра Кирило був висвячений на єпископа, а Методій – на священника. Чимало учнів Кирила і Методія, які прибули з ними, Папа особисто висвятив у священники. Відомо, що служби ці відбувалися за римським обрядом.

Святі брати передали Адріану II мощі Папи-мученика св. Климента, який загинув у Криму в 102 році (він був засланий туди римським імпе-

ратором Траяном; а там язичники втопили його в морі). Ці мощі були віднайдені ними в одному з храмів Херсонесу (нині – Севастополь) ще під час однієї з ранніх їхніх подорожей у складі візантійської делегації, висланої до хозарів, і з того часу ці реліквії супроводжували братів повсюдно в їх місіонерській праці.

На жаль, під час перебування в Римі св. Кирило важко захворів і помер 14 лютого 869 року. Перед смертю він сказав своєму братові: "Ми з тобою були, як пара волів, що обробляють одну ниву. І ось я падаю на борозні, закінчивши день свій, а ти, хоч і любиш гору Олімп, та задля тої гори не залишай просвіту слов'ян, бо через неї можеш ще краще досягнути спасіння". Похований був св. Кирило в Римі у храмі св. Климента. За розпорядженням Папи Адріана II поховання було проведене дуже урочисто (папа наказав віддати померлому найвищу почесність, "як для нього самого"). Похований він був у візантійському чернечному вбранні, поруч із привезеними ним же мощами папи-мученика Климента. Незабаром на гробі св. Кирила почали здійснюватися чуда.

Свого роду "детективна" історія трапилася з останками св. Кирила. У середині XIX ст. були проведені археологічні розкопки на місці поховання і труна виявилася порожньою. Справа в тому, що храм той кілька разів був зруйнований, знову відбудовувався, останки переховувалися, нарешті один з кардиналів примістив їх у родинному склепі. І лише 1963 року під час святкування Католицькою церквою 1000-ліття місії святих Кирила і Методія за наказом папи Павла VI останки св. Кирила були повернуті в церкву св. Климента.

А св. Методій одержав від того ж папи Адріана призначення Паннонсько-Моравським архієпископом (ця кафедра вважалася стародавнім престолом св. Апостола Андроніка) та апостольським легатом і повернувся до Моравії, щоб продовжити свою місію серед слов'янських народів. Однак в Моравії за цей час кардинально змінилася ситуація. Князь Ростислав був зраджений і виданий на тортури Людовіку Німецькому, невдовзі помер в ув'язненні, а владу захопив новий князь Святополк – пронимецьки орієнтований. Цього разу Методій у Велеграді зустріли вороже, над ним було влаштовано неправедний суд. Відправлений в ув'язнення до Швабії, Методій упродовж двох із половиною років перетерпів багато страждань.

Звільнений за наказом Папи Римського Івана VIII і відновлений у правах архієпископа, Методій продовжив проповідь серед слов'ян. У Велеграді в останні роки свого життя святий Методій з допомогою своїх учнів переклав слов'янською мовою весь Старий Завіт (окрім Макавейських книг), а також Номоканон (Правила святих отців) і Патерик.

Святий Методій передбачив дату власної кончини і помер 6 квітня 885 року у віці близько 60 років. Поховальний обряд було виконано трьома мовами – слов'янською, грецькою і латиною. Похований святий був у соборному храмі міста Велеграду.

Олег ЖЕРНОКЛЄВ, III Чин ВС
Завідувач кафедри всесвітньої історії Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, доктор історичних наук, професор

З Пастирського послання Блаженнішого Любомира до вірних УГКЦ про Рік християнського покликання з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя

На фото: Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ, о. Карлос Буела, Засновник Згромадження, о. Йосафат Бойко, ВС

Дорогі у Христі!

Вже третій рік поспіль єпископи Української Греко-Католицької Церкви закликають всю нашу церковну спільноту застанувитися над суттю християнського покликання, яким Господь Бог обдаровує кожного із нас... Цього року... ми робитимемо наголос на покликанні до богопосвяченого життя...

... Назву «богопосвячене життя» можна вживати у двох значеннях: або дуже широко, коли вона стосується всіх людей, які стараються своє життя чи поодиноким, чи приватно в малих групах присвятити Богові, або у вузькому значенні – більших спільнот осіб, які своє віддане Богові життя виконують за певним правилом, благословенням Церквою, та зобов'язуються до цього через публічний акт. У цьому посланні вживатимемо цей термін у другому, вузькому, значенні. Рівно ж будемо використовувати слово «монастир» для загального опису таких богопосвячених спільнот.

I

Віручі люди переконані в тому, що остаточним джерелом життя та покликання є сам Господь Бог. Це надзвичайно важлива правда. Людина не є результатом біологічної сполуки та випадковості: її зачаття і народження відбувається з Божої волі. Від Господа походить також покликання – визначена місія життя людини, її доля. Він дає кожному особливе призначення у тій спільноті, діяльною частиною якої має стати майбутня дитина. Тому батьки, коли в них народжується дитина, повинні дякувати Богові за те, що в них народилася жива людина, що вони не піддалися жадливій спокусі перервати життя, – дякувати Йому за цю взаємну любов чоловіка і жінки, плодом якої є дитина. Звертаємо на це увагу, бо, на жаль, нерідко трапляється, що батьки думають, що дитина повністю належить їм, і починають вимагати від неї, щоб вона йшла тим життєвим шляхом, який вони визначають. Притому вони зазвичай не зважають, чи відповідає цей шлях бажанням і здібностям доньки чи сина, а тим більше не замислюються над Божою волею стосовно своєї дитини. Насправді ж всі таланти і будь-яке покликання походять від Бога. Тому кожна матір і кожен батько, які бажають справжнього добра для своєї дитини, повинні відмовитися від нав'язування їй своїх понять чи бажань, а мають допомогти пізнати Божу волю, ті елементи, які разом становлять покликання до певного життєвого завдання. Це єдиний шлях до справжнього щастя дитини, її щаслива доля.

Чи може людина самостійно вибрати для себе покликання до богопосвяченого життя? Відомий випадок, коли молоде подружжя хотіло присвятити свою дитину Богові у богопосвяченому житті. Принісши немовля до церкви для прийняття таїнства Хрещення, батьки заявили священникові, що будуть дуже раді, якщо їхня дитина, а це була дівчинка, черницею. Так не сталося. Хоча батьки дуже сприяли тому, щоб їхня донька пізнала всю красу богопосвяченого життя, вона цим шляхом не пішла. Цей випадок є свідченням того, що покликання дає Господь Бог відповідно до своїх планів. Тут можна навести ще один приклад. У Франції двоє молодих людей – хлопець і дівчина – хотіли вступити до монастирів, але це їм не вдалося. Так

сталося, що вони познайомилися, одружилися і в них народилося дві дівчинки. Одна з них стала великою святою, яка в монастирі кармеліток в Лізье у Франції здійснювала свій великий благословенний подвиг. Вона відома у світі як Тереза з Лізье. У планах Господа Бога не було, щоб батьки ставали богопосвяченими особами, але Він вибрав їхню доньку. Такою була Його свята воля. До цього треба дуже серйозно ставитися. Не можна вживати жодного насилля, навіть якщо воно продиктоване дуже шляхетним, побожним бажанням віддати свою дитину Богові. Господь обдаровує цю дитину іншим покликанням...

II

Одним із Богом даних покликань для людини є вибір богопосвяченого життя. Колискою можливого майбутнього покликання до монастиря чи іншої богопосвяченої спільноти є батьківський дім. У добрій християнській родині такий вибір вважають одним із можливих і з пошаною говорять про нього. Те, що батьки кажуть про богопосвячених осіб, є дуже важливим, бо дитина бере приклад з батька і матері та прислухається до їхньої думки. Якщо з вуст своїх батьків вона чує шанобливі слова про богопосвячене життя, у неї з'являється можливість побачити себе у тому стані. Тому дорослі повинні з великою повагою говорити чи то про священника, чи про богопосвячене законне життя, не осуджуючи його, не насміхаючись навіть над помітними недомоганнями священників чи богопосвячених осіб, бо така мова вражає юну душу, відбирає бажання навіть подумати про вступ до монастиря. У родинному колі, у колі віруючих людей не тільки народжується, а й може формуватися, або, ще краще, кристалізуватися майбутнє покликання.

На протипагу вищеописаному позитивному ставленню до богопосвяченого життя можна поставити цілу низку негативних чинників. Часто батьки, особливо якщо дитина є єдиною в сім'ї, через свої суто земні плани навіть не допускають думки про те, що їхня дитина не стане фізичним продовжувачем роду. У такому середовищі навіть не згадують про можливість вибору богопосвяченого життя. Таким промовчуванням батьки ставлять перешкоди на шляху розвитку можливого Богом подарованого покликання.

Іншою перешкодою може бути те, що батьки вчать дитину поклонялася ідолам світського життя, яких дуже принадно представляють нам засоби масової інформації, художня література чи інші діяльні культурного життя як найбільш природний шлях для кожної людини, молодій чи старшій. Тут негативним впливом може бути і жадоба самих батьків насолоджуватися земними благами. Протидіючи цьому, дорослі повинні подбати про солідне релігійне виховання на підставі власного прикладу, спільної молитви, розмов на релігійні теми, читання Святого Письма, формуючи християнський погляд на все, що відбувається довкола.

Велику роль у пробудженні покликання відіграє Церква, конкретніше священнослужителі. Душпастир повинен настійно проповідувати про красу, гідність, благодатність богопосвяченого законного життя. Реалістично, а водночас по-Божому представлене таке життя дає можливість душі, яка розвивається і починає критично мислити, вибрати цей шлях для себе. Священик не може бути байдужим до можливих проявів бажання прийняти стан богопосвяченого життя або, що ще гірше, негативно до цього ставитися, роблячи тим самим велику кривду душам, яких кличе Господь Бог. Натомість душпастир повинен активно підтримувати такий вибір і до нього заохочувати. Тут слід додати, що ревний священник на власному прикладі показує, що варто присвятити своє життя Богові.

Для розвитку і плекання покликання до богопосвяченого життя надзвичайно важливе значення має духовна, релігійна атмосфера, в якій виростає молода людина. Передусім, як вже було згадано на прикладі святої Терези з Лізье, сама родина. Однак важко переоцінити і роль душпастиря: він повинен дбати про молодих людей, які надаються до богопосвяченого життя і бажають йти цим шляхом. Та як ми щойно згадали, вказуючи на роль

священнослужителя, не тільки він відповідальний за плекання покликання. Цьому повинна сприяти вся громада, насамперед стараючись бути справжньою спільнотою віруючих людей, для яких релігія, Божа воля є чимось дуже важливим і святим. Вона має молитися за покликання у своїй місцевості, у своєму середовищі. Доречно навести такий знаменний приклад в історії нашої Церкви. У 20-х роках з однієї парафії у США було 37 покликань до священничого стану і богопосвяченого життя. Це заслуга не тільки отця-параха, а й батьків та цілої спільноти, серед якої виростили такі прекрасні квіти духовного життя.

Важливу роль у плеканні покликання до богопосвяченого життя відіграють також прицерковні організації для молоді, не тільки Марійська дружина чи Апостольство молитви, а й християнські молодіжні організації, у яких молода людина зміцнює своє бажання в особливий спосіб служити Богові і людям, знаходить ту атмосферу, те середовище, в яких відчуває, що її покликання важливе і цінне для Церкви.

Дорогі у Христі, хочемо пригадати вам ще одну життєву правду. Ми повинні усвідомлювати, що покликання не є чимось самозрозумілим чи автоматичним, а що це делікатна квітка, яку треба плекати. Інколи про молоду людину, хлопця чи дівчину, кажуть, що це вроджений монах чи вроджена монахиня. Так не слід говорити, бо на покликання вказують не зовнішні прикмети, а внутрішній дар, який знаходиться у глибині людської душі. Зовнішні прикмети можуть лише вказати, що комусь життєва дорога стелиться до монастиря. Однак в загальному це покликання належить сприймати як щось внутрішнє, інтимне, глибоко записане у людському серці.

Говорячи про покликання, чи до священничого стану, чи до богопосвяченого життя, здебільшого маємо на думці молодих людей. Це природно, бо звичайно життя, спрямоване до здійснення покликання, починається в молодому віці. Однак іноді трапляється, що доросла людина, яка здобула освіту, має якесь становище у суспільстві, починає відчувати бажання посвятитися Богові в монастирі. Навіть більше, це може статися на схилі віку, у людини, в якій вже завершилася найбільш активна частина життя. Про це треба пам'ятати. Таким прикладом у нашій історії є мати Івана Мазепи. Гетьман був вже дозрілою людиною, коли вона вступила до монастиря і там закінчила своє боговгодне життя. Тому, відчувши таке покликання в дорослому чи похилому віці, ми не повинні дивуватися чи відкидати його, кажучи, що це запізно. Ніколи не є запізно, бо Господь дає свої запрошення, коли вважає це корисним і доцільним. Тому не слід виключати можливість так званих «пізніх покликань», а самі спільноти повинні бути відкритими до прийняття таких членів, бо і їх посилає Господь, щоб вони своєю посвятою зміцнили чин або згромадження, до якого вступають.

Дорогі у Христі, з усього сказаного можна зробити висновок, що **плекання покликань до богопосвяченого життя є завданням всієї Церкви.** Воно стосується не тільки тих людей, яких Господь запрошує до цього життя, а й усіх тих, хто щоденно молиться: «... нехай буде воля Твоя...». Бо монастирі, богопосвячені спільноти, зокрема їхня молитва і праця та їхнє свідчення Христові, в житті Церкви є надзвичайно важливими. Тому спільнота повинна старатися вимолувати в Господа ті покликання, заохочувати до них, а коли вони з'являються, шанувати і плекати їх. **Помісна Церква, в якій процвітає богопосвячене життя, – це сильна Церква, це Церква, яка справді може служити своїм членам і навіть поширювати навколо себе свій благодатний вплив.** Тому дякуймо Богові за ті покликання, які вже маємо, і стараймося підтримувати покликання, які Господь у нашій Церкві дає.

+ ЛЮБОМИР

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, 10 лютого 2010 року Божого

Що таке «Містечко Милосердя Св. Миколая»?

*Боже, вчини з нас знаряддя ТВОГО МИРУ,
щоб ми сяяли ЛЮБОВ там, де панує ненависть,
ПРОЩЕННЯ – там де панує кривда,
ЄДНАННЯ – там, де панує незгода,
ВІРУ – там, де панує сумнів,
ІСТИНУ – там, де панує неправда,
НАДІЮ – там, де панує зневіра,
РАДІСТЬ – там, де панує смуток,
СВІТЛО – там, де панує темрява.
Господи, вчини, щоб ми могли
не стільки шукати відради, скільки давати їй;
не стільки шукати розуміння, скільки розуміти;
не стільки шукати любові, скільки любити.
Бо даючи – одержуємо;
Прощаючи – дістаємо прощення;
А помираючи для себе - народжуємось до життя
вічного через Ісуса Христа, Господа нашого!*

Мати Тереза з Калькутти

*Будьте милосердні, як Отець
ваш небесний милосердний.
(Лк 6, 36)*

Саме ці прості, і, водночас, дуже яскраві слова стали заповітом Ісуса Христа для Його послідовників. Цими ж словами наш Божественний Спаситель звертається до кожного із нас, говорить до нашого серця із проханням допомагати один-одному, а особливо всім тим, хто найбільше потребують нашої допомоги.

У селі Крихівці Івано-Франківської міської ради, розташований один непримітний будинок. Але мало хто знає, що цей, на перший погляд звичайний будиночок, насправді не такий, бо він має прекрасну і милозвучну назву: Містечко милосердя святого Миколая. Що ж це за таке місце і чому така дивна назва? Насправді назва не дивна, бо вона відображає правдиву суть, а це не просто будиночок (споруда), а справжній дім для багатьох потребуючих. Метою Містечка Милосердя є дати усім його жителям атмосферу родини і правдиве християнське виховання.

Засноване Містечко Милосердя було 13 листопада 2004 року. Кількість мешканців постійно змінюється – одні повертаються до своїх домів, інші до своїх рідних, батьків, ще інші виходять заміж... На даний час тут проживає близько 57 жителів, з них:

Діти з неблагополучних сімей. Усі вони живуть тут з дозволу батьків, оскільки ті мають проблеми або з алкоголем, або з наркотиками, або велику економічну кризу, так що не можуть дати належну опіку і виховання своїм дітям.

для дошкільнят, а також, щоб матері, діти яких вже підросли, могли більше допомогти у Домі Милосердя, могли знайти собі якусь працю чи вчитися, щоб потім адаптуватися у суспільстві. За дітьми дивиться вихователька, волонтерки і сестри.

Одинокі матері. Деякі з них були вихованками державних шкіл-інтернатів, сиротами, які, завагітнівши, не мали нікого, хто міг би потурбуватися про них і їх дітей. Тому, щоб врятувати життя, сестри приймають їх у Містечко Милосердя, де опікуються ними, намагаючись дати належний догляд і виховання як матерям, так і їх дітям. Деякі з матерів перебувають тут постійно від моменту заснування, інші потребують тимчасового притулку: народжують дітей і залишаються настільки, наскільки їм потрібно, щоб знайти вирішення своїх родинних проблем. Тобто, їх кількість постійно змінюється. За шість років тут проживало понад 50 матерів, зараз їх є 9, які проживають тут разом зі своїми дітьми (яких є 11).

Старші жінки, більшість

з яких психічно неповносправні. На даний момент їх четверо.

А всіма опікуються шестеро сестер-монахинь Чернечої Родини Воплоченого Слова, разом з настоятелькою с. Марією Від Духа Святого, а допомагають сестрам 7 волонтерок. Дуже багато у цій благородній справі допомагають миряни. Звичайно, нелегко приходиться сестрам, постійно в праці, часто в недосипанні, але завжди з упованням на Божу допомогу і з постійною надією на краще, з посмішкою на устах починають новий день, переповнений новими труднощами і несподіванками.

Звичайно, живучи в сучасному світі, переживаючи той нелегкий час культурного, і що гірше, духовного спустошення, дуже важко виконувати діла милосердя, знаючи, що ніхто тобі за це навіть не скаже «Дякую». Але попри це все є люди, яким хочеться висловити щире вдячність: всім спонсорам, жертводавцям і всім людям доброї волі, які постійно пам'ятають, підтримують і допомагають чим можуть, чи то фінансово, чи продуктами, чи просто власною допомогою і своїми силами та своїми руками.

Отож пам'ятаймо, що «Блаженні милосердні, бо вони знають милосердя. Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Мт. 5,7,9); також святий Мефодій закликає: «Допоможи вбогому, а віднайдеши рай»; «Коли голодному

ти віддаси хліб твій, наситиш пригніченого душу, тоді засяє твоє світло в пітьмі, тьма твоя буде, немов південь» (Ісаїя 58, 10); «Вода гасить вогонь палючий, а милостиня гріхам противиться», – стверджує Дух Святий устами Господнього Мудреця (енц. 333).

Отож не забуваймо, що мешканці Містечка Милосердя святого Миколая чекають на нас, чекають нашої допомоги, поради, підтримки чи просто доброго слова, бо насправді щасливим є не той, хто все має, а той, хто може поділитися чимось зі своїм ближнім, бо немає нічого кращого, ніж бачити, що ти даруєш комусь радість і щастя, «і Отець твій, що бачить таємне, воздасть тобі» (Мт. 6,4). Пам'ятаймо, що допомагаючи нашим ближнім, ми виконуємо одну з головних Заповідей Господніх – «Люби ближнього твого, як самого себе» (Мт. 22,39; Мр. 12,31; Лк. 10,27; Гал 5,14; Яків 2,8).

Бр. Тарас САВЧУК, ВС

**Банківські реквізити для добровільних пожертв
на потребу Містечка Милосердя св. Миколая:
БО «Містечко Милосердя святого Миколая»
Код ЄДРПОУ 33163185
р\р № 26000300012747
в ВАТ «Плюс Банк», МФО 336310
м. Івано-Франківськ**

СЛІДАМИ ЗВЕДЕННЯ ХРАМУ

На парафії святих Кирила і Методія, що в Крихівцях, відбувається катехизація дітей та підлітків, яку проводять сестри Службниць Господа і Діви Марії з Матара Чернечої родини Воплоченого Слова. Для більшої ефективності дітей на заняттях поділено на дві вікові групи: від 7 до 10 – діти, які готуються до першого Святого Причастя і від 10 до 15 років, які поглиблюють свої знання про Бога. Збираються щотижня після недільної Служби Божої. Кожна катехизація розпочинається молитвою, потім сестри дають науку, яка є серцем заняття, бо саме вона дає дітям можливість більше відкривати для себе Бога, а отже – більше Його любити. Після науки є час для творчості, діти роблять буквально все, що можна робити руками: ліплять різноманітні композиції з пластиліну та складають їх із камінців, плетуть із бісеру, також граються різноманітними іграми, що зміцнює їхню дружбу та дозволяє рости у любові до ближніх. Для того, щоб діти проводили час корисно і цікаво, для них організовується ораторій святого Дона Боско, мета якого – допомогти у спасінні душі. Цей святий присвятив своє життя вихованню молоді, саме він сказав: «Для цієї молоді зроблю будь-яку жертву, навіть охоче віддав би свою кров, щоб спасти їх». За час проведення катехизації діти вже стали однією великою родиною, яка спільно крокує до неба.

Поле діяльності сестер Воплоченого Слова досить широке, бо, як говорить Папа Іван-Павло II: «Ніяка людська діяльність не є чужа для Євангелія». Крім катехизації на парафії Кирила і Методія, працюємо ще при Храмі Різдва Христового, що по вулиці Мазепи. Там є три групи: діти, підлітки та група молоді,

Про Катехизацію на Парафії

«Ніяка людська діяльність не є чужа для Євангелія»

Папа Іван-Павло II

а також катехизаційна група дорослих.

Як і на парафії святих Кирила і Методія, так і у Різдва Христового катехизують сестри з новіціату, дім якого знаходиться у Крихівцях по вул. Гонти. Новіціат – це особлива спільнота і особливий час у богопосвяченому житті, коли закладаються його фундамент та основи, це школа святості, від якої у майбутньому залежить спасіння людських душ.

Кожного літа Згромадження Воплоченого Слова організує табори: для дітей, для підлітків та для молоді, де вони отримують змогу не лише весело провести час і відпочити у колі однолітків, але найперше збагатити свої душі: сповідатися, причащатися та рости в чеснотах.

Для дорослих теж проводяться табори: окремо для жінок і окремо для чоловіків.

Також сестри нашої Чернечої родини мають катехизацію у школах: Крихівецькій та Драгомирчанській.

У Крихівцях сестри опікуються «Містечком милосердя св. Миколая», де проживає понад 50 осіб, серед них діти, які через певні причини позбавлені опіки батьків, старшими людьми і неповносправними.

Є дві гілки Сестер Службниць Господа і Діви з

Матара: місійні та контемплятивні сестри. Місійні присвячуються проголошенню слова Божого, яке гостріше від усякого двосічного меча (Євр. 4,12) у всіх його формах та молитви, бо молитва є серцем всякого апостольського служіння. А контемплятивні віддаються суто молитві і покуті на зразок Слова, що забажало жити у тиші Назарету (з Конституції Згромадження Воплоченого Слова). На Україні такий монастир закритого типу є у м. Бурштині. Біля контемплятивних сестер працює місійна спільнота, яка ними опікується. Сестри з новіціату кожної неділі допомагають місійним сестрам, проводячи катехизацію з підлітками.

Бог кличе до богопосвяченого життя кого хоче і коли хоче. Інколи Він запрошує наслідувати Його у зовсім юному віці. Тому на Закарпатті в смт. Дубове є аспірантат – передбачений для тих, які з раннього віку виявляють своє бажання віддатись Богові. Там проживають дівчата, які ще навчаються у школі, але вже формуються як монахині під опікою сестер.

В часі Великого посту організуємо народні місії у містах та селах. Про народні місії Папа Іван-Павло II писав: «Місії спонукають людей до навернення, повернення до правди, відроджують бажання жити блаженствами, породжують покликання до монашого та священничого станів».

Новою формою апостоліату нашого Згромадження є театр. Із групи молоді Воплоченого Слова народилася театральна група «Quo vadis», якою була поставлена п'єса «Човен без рибалки» іспанського автора Алехандро Касоне, яка неодноразово демонструвалася на сцені Івано-Франківської обласної філармонії, а також у м. Києві. Своєю діяльністю вони хочуть запитати кожного: А ти, Quo vadis? Куди йдеш?

Одним словом, працюємо всюди, «не відкидаємо нічого, що є автентично людське, бо Христос прийняв людську природу цілковито. Приймаємо все, оскільки «те, що не було прийняте, не було відкуплене» (Конституції Згромадження Воплоченого Слова).

Новички с. Марія Уповання і с. Марія Ластівка Духовна

Божі Заповіді потрібно знати

НАУКА №1

Розпочинаємо цикл катехиз присвячених Божим заповідям. Однак перш, ніж перейдемо до властивого розважання поодиноких частин Декалогу, спробуємо пояснити собі, чим є катехизація та яка її мета?

Отож, почнімо від цього дивного слова «катехизація». Походить воно від гр. слова *katechein* і означає проголошувати, навчати. Святе Письмо запозичило багато слів із грецької мови. У Новому Завіті слово *katechein* було вжите Св. Апостолом і євангелістом Лукою та Св. Апостолом Павлом і мало значення усного навчання, переказування чогось іншим. Апостол народів вжив цей вираз у листі до Галатів 6,6, де написав: «Нехай учень ділиться всяким добром з тим, хто його навчає слова». Навчання слова – це ніщо інше, як навчання віри. Тому в очах апостола воно є надзвичайно цінним та важливим.

В II-III ст. після Христа з'явилось нове слово – *katechesis*. Вживалося воно виключно в релігійному середовищі і було пов'язане із навчанням віри як дорослих, так і дітей. У перших століттях християнства катехизацією були охоплені передусім дорослі люди, які пізнали в Христі Спасителя і

навернулися. Катехиза сприяла поглибленню їхньої віри та знань про християнство і готувала до прийняття Св. Тайни Хрещення. Оскільки таких новонавернених було досить багато, катехизація почала набирати зорганізованого характеру. Таке навчання правд віри почали називати «катехуменат», а тих, які брали в ньому участь – катехуменами.

Починаючи з VI ст. катехуменат починає поступово занепадати, а на його місце приходять у життя родинна катехиза, коли батьки навчали своїх дітей основ віри та християнства. Ця форма катехитичного навчання стала найбільш довговічною, вона розвивалася століттями і триває до наших часів. Церква лише час-від-часу регламентує певні форми такої катехизації. Так, наприклад, у XVI ст. постановами Тридентського Собору Церква наклала обов'язок на місцевих пастирів організувати недільну катехизацію для дітей та молоді. Це була спеціальна форма катехизації, яка мала відбуватись по всіх парафіях у неділі та свята в післяобідній час. В другій половині XVIII ст. стрімко починає розвиватись шкільництво, яким опікувалась держава. Тому катехиза виходить поза межі Церкви і стає частиною шкільної програми. Від того

часу маємо справу з навчанням релігії в школі.

Катехизація – це один зі способів виконання заповіді Христа. Саме Католицька Церква в особі одинадцятьох апостолів, зібраних в час Вознесіння ГНІХ на небо, отримала від Спасителя особливу владу, ласку та місію іти і зробити учнями Христовими всі народи. Ось уже понад 2 тисячі років Вона вірно виконує це нелегке завдання. Особливу місію навчати отримали єпископи на чолі із Святішим Отцем Папою Римським та їхні найближчі співпрацівники – священники.

У голошенні Благості – Доброї Новини, Церква використовує в основному три способи: євангелізація, катехизація та гомілія.

Євангелізація – це голошення найважливіших Божих правд, наприклад, що Христос Спаситель прийшов у світ як Богочоловік – правдивий Бог та правдива Людина. Що Він страждав, помер і воскрес. Євангелізації потребують ті люди, які або цілковито втратили віру, або ще не пізнали Ісуса та Його науки. Євангелізація має на меті розбудити віру, щоб людина була здатна прийняти Боже Слово.

Катехизація – це систематичне навчання та пояснення

правд віри та їх засвоєння. Катехизація проводиться по відношенню до людей охрещених і має на меті поглибити та зміцнити віру.

Гомілія – це іншими словами проповідь, оперта на уривку зі Святого Письма, яка допомагає нам практично застосовувати Святе Письмо в нашому житті.

Усі ці три способи – євангелізація, катехизація та гомілія – запевняють вірне виконання наказу Христа. Але сьогодні ми зосередимо свою увагу лише на одному з них – катехизації, метою якої є поглиблення нашої віри.

На тему катехизації існують два урядові документи Церкви, які регулюють катехитичну працю в цілій Церкві. Насамперед це загальна катехитична інструкція, видана в 1971 році і звана Катехитичною дирекцією а також це апостольська Адгортація Папи Івана Павла II щодо сучасної катехизації, видана в 1979 році. У цьому останньому документі Папа підкреслює, що катехиза повинна охоплювати всіх християн: як дітей і молодь, так і дорослих. Бо всі потребують поглибленого осмислення правд віри, відповідно до їх віку та життєвої ситуації, в якій знаходяться. Всі люди повинні почуватися відповідальними за катехизацію

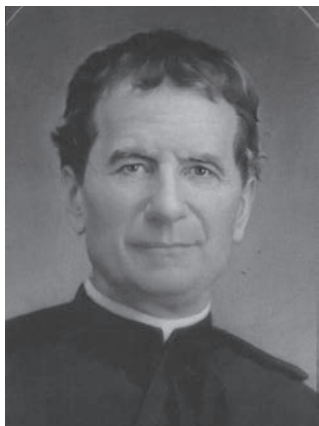

o. Роман Влашин

і бути тими, що катехизують в тих середовищах, в яких живуть, працюють чи навчаються, і передусім повинні свідчити Христа своїм життям.

Людина XXI століття не приймає твердження: «маєш вірити». Вона хоче знати в що, кому і чому повинна вірити. Ще в XI ст. Св. Ансельм Кентерберійський намагався сформулювати теологію під гаслом: «Віра, яка шукає зрозуміння». Святіший отець Іван Павло II на межі тисячоліть видав енцикліку *Fides et ratio* – Віра і розум, яку почав такими словами: «Віра і розум – це немов два крила, що возносять людину до контемпляції (роздумів про правду) правди.» Таким чином, Святіший Отець пригадав нам, християнам, що ми зобов'язані мудро використовувати надбання розуму, в тому числі новітні наукові відкриття і винаходи, серед яких, наприклад, і засоби масової інформації.

Продовження на 7-й стор. →

Св. Дон Боско

Перша річниця відкриття Ораторію «Дон Боско»

Коли отці Згромадження Воплоченого Слова приїхали в Україну, а це сталося на запрошення Владика Андрія (Сапеляка) (до речі Владика належить до Згромадження отців Салезіян), вони почали працювати при парафії Покрова Пресвятої Богородиці у Львові, якою опікувалися салезіянські місіонери, засновуючи Ораторію під опікою св. Івана Боско. Варто відзначити, що тоді Василь Бойко, якого нині ми знаємо як отця Йосафата Бойка, ВС належав до салезіянської молоді. Саме тому, коли після навчання в Італії він повернувся з місією в Україну, мав велике бажання і мрію відкриття у парафії святих Кирила і Методія Ораторію св. Дона Боско.

З того моменту розпочалася підготовка приміщення для облаштування Ораторію. Ним стала невелика прибудова біля монастиря. Прибирання, ремонт, придбання необхідних речей (до речі цьому посприяли щедрі пожертви парафіян та друзів Згромадження Воплоченого Слова). А минулого року на храмове свято парафії Кирила і Методія Пресвященний Владика Софрон Мудрий освятив приміщення під Ораторію Св. Івана Боско.

Зараз варто було б згадати про святого, ім'ям якого названо Ораторію – про св. Івана Боско. Для простих душ святою є людина видіння, пророцтва та див. Але все це – дари Божі, які не необхідні для святості. Ці дари Бог забажав у Своїй Церкві від самого її початку, щоб у ній сяяла Його сила, а в свідомості людей зберігалась думка про реальність, що виходить поза межі уявного в людському житті.

Святим є той, хто належить повністю Богу. Це людина, яка, згідно вислову св. Павла, живе цілком для Бога (Гал. 2,19). Це людина, яка шукає у Бозі початок та кінець всіх своїх думок, почуттів та вчинків.

Дон Боско – активний святий?

Необхідно виправити велике непорозуміння. В часи гарячкової праці ті, хто називали Дона Боско «сучасним святим», вирізняли його як активного святого, наче в Церкві від часів св. Павла не було ніколи святих, відданих праці. Наче в наші дні активний святий може обійтись без того, щоб бути такою людиною молитви. Нема святості без внутрішнього життя, і не буде ніколи внутрішнього життя без духу молитви. Саме такою є справжня духовність вчора, сьогодні та завжди: діяльність та молитва поєднані в одне ціле, пронизані одне одним та неподільні, як в день Зіслання Святого Духа.

Дон Боско – майстер поєднання роботи та молитви.

Св. Іван Боско, незважаючи на безліч щоденних потреб, перетворював в молитву все те, що робив, втілюючи в життя із надприродною легкістю еван-

гельське «молитися завжди без жодної втоми» (Лк. 18,1).

Які ж характеристики має виховання для о. Боско?

Вихователі, тобто дорослі люди, заохані у мистецтво виховання, не часто можна знайти їх. Дон Боско якраз був одним із таких людей. Церква проголосила його «знавцем мистецтва виховання», «молодіжним святим».

Письменник і публіцист, св. Дон Боско не був теоретиком виховання: будучи геніальною особою, він розробив свій метод виховання, читаючи той дивовижний підручник «життя», він співставляв його з Євангелієм і християнськими традиціями виховання.

Педагогікою Дона Боско, стало його власне взірцеве життя, яке він прожив відкрито перед усіма; і тільки пізніше воно стало нормою або системою: «можливо, краще за все метод виховання Дона Боско відбився в його біографії».

1. Повне бачення молодої особи

Ігри і розваги займають першорядне значення для фізичного і психічного розвитку дитини. Молодь дуже при-

хильно ставиться до різних художніх, спортивних, театральних, музичних та творчих програм. Тому потрібно брати активну участь у забавах, як співтовариш, приятель і порадник. Дон Боско часто повторював своїм вихователям: «Любіть те, що любите молодь».

Але перш за все Дон Боско звертає увагу на спасіння душі молодої особи і тому виховує у ній християнський зміст існування, і пропонує їй «релігію», щоб дарувати повноту радості; як він казав: «Я всіх вас буду чекати в Раю». «Запобіжна система» опирається на релігію, розум і любов.

2. Оптимізм

«Я ніколи не зустрічав юнака, в котрому не було би певного пункту доступного для добра (тобто позитивних рис), і користуючись цим, я здобував набагато більше аніж розраховував». Дон Боско дивився на молодь дуже приязно: «Вистачить того, що ви є молоді, щоби я сильно любив вас». Таким чином між вихователем і вихованцем народжується канал відносин; з часом можна передавати справжні цінності.

3. Віра в освіту

Єдина думка підтримувала Дона Боско під час свого життя: «Виховання може змінити історію!». Тому він і посвятив своє життя, для виховання молоді.

Виховання – це міжособистісний, довгочасний процес, і ціль його – сформувати «добрих християн і чесних громадян».

4. Справжнє запобігання.

Це слово є дуже поширене: «Краще попередити, ніж лікувати». У вихованні це означає: не допустити, щоб молода особа зустріла негативний досвід, який міг би призупинити його ріст, а запропонувати всі можливості, щоб він міг самостійно увійти в життя з усіма труднощами, створити такий клімат, де цінності, які вихователі думають передати дітям, вони перші ними живуть і передають власним прикладом.

5. Центральне значення любові у вихованні.

Сьогодні багато педагогів говорять:

«Виховують настільки, наскільки люблять дітей». Дон Боско стверджує: «Виховання – це діло серця». І ще: «Використання цієї системи повністю основане на словах св. апостола Павла (1 Кор.13,4-8): «Любов – довготерпелива, любов – лагідна; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить». Дон Боско впевнений, що тільки Бог може нас настановити в науці любити, як Він любить, і в науці виховувати. Звідси випливає важність релігії у його системі виховання.

Виховувати – означає, по справжньому бажати добра юнакові, а першим кроком на цьому шляху – стати його приятелем, «завоювати його серце». Дон Боско пише: «Той, хто знає, що його люблять, сам любить; а той, кого люблять, може все здобути, особливо з молоддю». «Не вистачає любити молоді, потрібно, щоб вона відчула, що її люблять».

В 9 років йому приснився віщий сон, де він отримав безцінну пораду Ісуса Христа: «Не бійкою, а добротою та любов'ю муситимеш завоювати серця твоїх друзів...». В цій любові є самопожертва: вихователю «посвячує своє життя благу своїх дітей» тобто він може віддати їм все, в тому числі і своє дорогоцінне життя.

З цього можемо зробити висновок і побачити, як Іван Боско переживав за молодь, як він робив усе можливе, щоб молодь розвивалася як фізично, так і духовно, і щоб це сприяло остаточному спасінню людини. Цим Дон Боско подає приклад всім педагогам і вчителям, а також батькам, як вони мають турбуватися про дітей загалом усіх, і кожної зокрема.

На сьогодні Ораторії у нашій Церкві є місцем зустрічі молоді і дітей, де вони мають можливість завжди перебувати при парафії, а не блукаючи деінде, а також мають час для молитви, навчання та відпочинку, тобто все, що потрібно для розвитку особистості.

о. Ігор ТУЗИК, III чин ВС

(на основі матеріалу: <http://www.sdbua.net>)

→ Сьогодні вони як ніколи досконалі. Радіо, телебачення інтернет, мобільний зв'язок – все це та ще багато іншого повинно теж служити поширенню Божого Слова. Щоб усі могли пізнати Христа та стати його учнями.

На нас, на звичайних християн, робітників, студентів, учнів, людей старших, хворих і самотніх, на всіх, хто зараз чує цей голос, Ісус покладає надію і обов'язок голосити любов Христа словом і ділом. Не всюди може потрапити священик, однак немає такого місця, де б звичайний християнин не міг свідчити, ким для нього є Христос.

В одному музеї стоїть фігура Христа, у якого відбиті руки та ноги. Під фігурою напис: «Ви

– мої руки та ноги».

Отож, дорогий читачу, Христос потребує тебе, щоб нести слово любові, потіхи, милосердя. Святий Павло в листі до Римлян пише: «Коли ти твоїми устами визнаєш Господа Ісуса, а в серці твоєму віруватимеш, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся (...) Кожний, хто призове ім'я Господнє, спасеться». У цих кількох рядках апостол народів говорить про найважливіше для людини – про її спасіння.

Він твердо переконаний, що без міцної віри в серці в Господа Ісуса та без її відважного визнання перед іншими спасіння є неможливим.

Але «як будуть визнавати того, в кого не увірували? Як

увірують в того, що його не чули? А як почують без проповідника і як будуть проповідувати, коли не будуть послані?» – говорить далі Святий Апостол Павло.

І справді, апостоли ніколи б не розійшлися по світі голосити Добру Новину про спасіння в Ісусі Христі, якщо б самі не повірили, що Він є Богом, який все знає і все може. Якщо б не повірили в слова Ісуса, який казав: «Не залишу вас сиротами, оце я з вами по всі дні аж до кінця світу!» Подібно і ми, якщо матимемо віру в серці, зможемо давати свідчення християнського життя в тих середовищах, в яких живемо, працюємо чи навчаємось. Бо з нами Бог!

Але, «якщо Бог з нами, то

хто проти нас?» Ми маємо обов'язок берегти, розвивати та переказувати нашу віру наступним поколінням. Цей обов'язок ми отримали з хвилюю Хрищення і ніхто та ніщо не в силі його зняти, хіба Христос у мить нашої смерті. Систематична та ретельна катехизація сприяє розвитку нашої віри, а уважно вислухана проповідь під час літургії зміцнює її та чинить практичною.

Отож запитайте самі себе: Як я можу бути Христовим апостолом? Як можу проповідувати Боже Слово? В який спосіб можу переказати свою віру нащадкам?

Є дуже багато способів: наприклад, навчати своїх дітей молитви, клякаючи разом з ними перед іконою. Зробіть

собі за правило ходити сім'єю на недільну та святкову Літургію. Не соромтеся піти разом на могили ваших померлих та відмовити заупокійну молитву. Не обмовляйте, не заздріть, не кленіть один одному, не обманюйте, не зраджуйте один одного, прощайте і любіть... «Бо по тому пізнають, що ви є учнями моїми, якщо буде любов між вами!» – каже Христос.

Закінчуючи наше розважання про катехизацію, належить сказати що ми, як християни, маємо обов'язок будувати свою віру. І від нас сьогодні залежить: Чи знайде Христос віру, коли прийде вдруге?

о. Роман ВЛАШИН,
радіо "Дзвони"

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІЯН ТА ГОСТЕЙ МОНАСТІРЯ!

Ми просимо Вас допомогти нам у реалізації нашого спільного наміру – будівництва монастирського храму святих Кирила і Методія. Ваша найменша лепта стане для нас допомогою у продовженні здійснення цієї благородної справи – будівництва святині.

Банківські реквізити для перерахування пожертв:
Чоловічий Монастир Воплоченого Слова, Код 25597817
р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,
м. Івано-Франківськ, МФО 336310

АКЦІЯ!

Хочемо пригадати всім, що на нашій парафії продовжуються АКЦІЇ, зібрані гроші з яких будуть направлені на будівництво монастирського храму святих Кирила і Методія:

- Придбавши садові рослини «Брунера», приготовані парафіянами, ви вносите Вашу лепту у зведення храму.**
- Нова акція: «Цеглінка на будівництво храму» – магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом.**
- Акція: «Купи футболку – будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Св. Кирила і Методія», Ви маєте пам'ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.**

ДНІ ПРИГОТУВАННЯ ДО ХРАМОВОГО СВЯТА

Четвер, 27: 1 День приготування до Храмового Празника
 19.00: Молебень до Богородиці у Домі Милосердя.
 Вечір відкритих дверей.

П'ятниця, 28: 2 День приготування до Храмового Празника
 18.00 – Божественна Літургія (Проповідь)
 19.15 – Наука та дискусія на теми віри (запитання і відповіді)

Субота, 29: 3 День приготування до Храмового Празника
 18.00 – Вечірня. Очолить Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ
 19.00 – Наука та святковий вечір у садку Монастиря

Неділя, 30: ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ПАРАФІЇ
 9.00 – Утренья
 10.00 – Архіерейська Божественна Літургія. Очолить Кир Володимир Війтишин. Освячення води та Мирування. Спільне урочисте святкування: концертна програма та акції на будівництво храму.

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІНЬ НА ЛІТО 2010 Р. Б.

ЧЕРВЕНЬ 2010 Р.Б.

31 травня – початок Петрового Посту

Неділя, 6: –II неділя по ЗСД
 Торжественне поклоніння Пречистим Тайнам Тіла і Крові ГНІХ
 09.00: Божественна Літургія. Обхід та благословення Св. Тайнами.

П'ятниця, 11: Христа Чоловіколюбця
 19.00: Молебень до Христа Чоловіколюбця

Неділя, 13: III по ЗСД
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Неділя, 20: IV по ЗСД, Всіх Святих Українського Народу
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Неділя, 27: V по ЗСД, Свящмуч. Мик. Чарнецького та 24-х мучч.
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

ЛИПЕНЬ 2010 Р.Б.

Неділя 4: VI по ЗСД.
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 7: Різдво Івана Христителя
 18.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Неділя 11: VII по ЗСД.
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Понеділок 12: Верхових Апп. Петра і Павла
 18.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Неділя 18: VIII по ЗСД
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Неділя 25: IX по ЗСД
 09.00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа 28: Св. Рівноап. Володимира Великого
 18.00: Божественна Літургія. Відновлення Обіцянок Хрещення.

Запрошуємо Вас слухати радіо «Дзвони» – 105,8 FM. Тільки українська музика і релігійні програми: кожної суботи і вівторка о 20.30 програма «TU ES PETRUS»

про життя та діяльність апостола Петра і його наступників Пап Римських.

Програма «Богосвячене життя» про монастирі, чини, згромадження кожного четверга о 20.30 та кожної неділі о 14.05 та о 20.30.

Програма «Дорогами святинь» у неділю о 16.05 та в понеділок о 20.30.

Програма «Сімейний альбом» у суботу о 12.05, четвер о 17.05.

+ Вечірні молитви та благословення о 21.55.

Видавець: Парафія Св. рівноапостольних Кирила і Методія, УГКЦ

Відповідальний: о. Йосафат Бойко, ВС

Група помічників: о. Ігор Тузик, III Чин ВС

о. Роман Влашин,

бр. Тарас Савчук, ВС,

п. Олег Жерноклеєв, III Чин ВС

Адреса: вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина),

м. Івано-Франківськ, 76493,

www.pkm.if.ua, mail: josafatboyko@ive.org

Комп'ютерна верстка: Ольга Масловська

Друк: Друкарня «Фоліант», зам. №23.

Тел.: 0342 502165. м.Івано-Франківськ,

вул. Старозамкова, 2

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.

Нагадую, що наша Парафія має свою веб-сторінку, яку ласкаво запрошуємо відвідати та дописувати: www.pkm.if.ua.

◆ Наші добродієць

Приймаються добровільні пожертви на розвиток «Вісника»